

pščeš móz a šylnošcž twojeho šwjateho ducha. Anježe, hdže ty wostanješch? Ty, mój Božo, hdže ty šy? Bój, pój, ja šym hotowy, šamo šwoje žiwjenje teho dla wostajicž, scžerplivy kaž jehnjatko. To budž wobšanknjene w twojim mjenje, šwět njedyrbi, a hdy by tež počny cžertow był, mi moje dobre šwědomnje rubicž. A dyrbjeli mi tež teho dla moje cžěko moricž, dušcha je twoja a škušcha tebi a wostanje tež wěcžnje pola tebje. Hamjeń. Božo, pomhaj mi, hamjeń!“

Lědom bě šchtyri wotbičo, krajny marschal š Papenheim po njeho pšchińdže. Na hašy bě šo pať tať wjele luda nahromadžiko, šo šo žadyn cžlowjeť hibnycž njemóžesche, pšchetož kóždy chžysche rad Luthera wohladacž. Na šame tsěchi běchu šalěšli a cžafachu tam, hacž bóršy njepšchińdže. Dokeľž bě njemóžne, po hašy dale hicž, bu Luther šady pščeš šahrody po bóle nješnatych pucžach do kžěžorskeho hroda dowjedženy. Žako chžysche do hroda šastupicž, tam štary mužny wojať, rycžer Šurij Frundsberg, na straži stejesche; tón praji š njemu: „Mniško, mniško, ty něťk pucž džesch, kajkiž ja a nětotryžkuliz wojerški wyschšchi w šwojej najštraschnišchej bitwje nješšmy šchli. Mčasch pať prawje a šy šwojeje wězy wěšty, dha budž jeno štroschtny a dži w Božim mjenje dale, Bóh cže nihdy njewopušcžzi.“

Žako Luther wšchón blědy a, dokeľž bě kžory pobnyť, šklaby, pšched krajnej šhromadžišnu stejesche, bu najprjedy wot marschala napominany, šo by jeno potom rycžaf, hdyž budže praschany.

Něťk kralowski rycžniť dwoje praschenje na njeho štaji:

1. hacž te knihi, kiž pšched šobu ležo widži, ša šwoje špóšnawa abo niž, a
2. hacž chže to, šchtož je tam pišaf, wrócžo wšacž, abo pšchi tym, šchtož je prajiť, štejo wostacž.